

Arrest

nr. 53 820 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CROSIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 08 februari 2010 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van zijn huwelijk.

1.2. Op 19 juni 2010 werd een negatief samenwoningverslag opgesteld.

1.3. Door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd op 7 juli 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 08.02.2010 door Khan, (...) geboren te (...), op 16.01.1955 van Indiase nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing :

- Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40bis, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980 : de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Uit onderzoek samenwoonst dd 19.06.2010, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene zelf verklaard heeft dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat zijn echtgenote sedert 13.04.2010 een declaratie vertrek, voorstel tot ambtelijke schrapping lopende heeft, terwijl betrokkene nog steeds ingeschreven staat te (...), 2060 Antwerpen.

Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene zich, zoals vereist, bij zijn echtgenote heeft gevoegd.

- Betrokkene wordt bovendien het verblijf geweigerd op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 : openbare orde.*

Een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt ; dit houdt ook in dat er een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Betrokkene pleegde volgende strafrechtelijk feiten waarvoor hij een celstraf van 40 maanden en een beroepsverbod van 10 jaar kreeg : oplichting, wegmaking van inbeslaggenomen voorwerpen - door de beslagene, valsheid in geschriften en gebruik-partikulieren, bedrog omtrent de identiteit van de verkochte zaak, bedrieglijk faillissement-wegmaking, verbergen of helen van voorwerpen in het belang van een gefailleerde.

Uit de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten, blijkt dat betrokkene een gevaar voor de de openbare orde vormt. Gelet op de aard van de feiten dient tevens gesteld dat het private belang niet primeert boven het algemeen belang.

Bovendien verschaftte de Procureur des Konings van Antwerpen op basis van deze feiten een positief advies inzake verwijdering van betrokkene :

'(...) heeft het economische leven aanzienlijke schade toegebracht en heeft actief andere personen betrokken bij zijn malversaties. Hij heeft het openbaar vertrouwen ernstig geschaad door zijn handelswijze en in het bijzonder door het plegen van de in het vonnis weerhouden feiten.'

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Te Brussel, op 07.07.2010."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM: GEZINSEENHEID, SCHENDING ARTIKEL 10 VREEMDELINGENWET en SCHENDING ARTIKEL 7.1 KJNDERRECHTENVERDRAG

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet meer zou samenwonen met zijn echtgenote en bijaldien niet meer voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en zulks is geënt op artikel 40bis, §1,10 Vreemdelingenwet; Terwijl verzoeker in België verblijft en alhier zijn zoontje ZIYAD KHAN is geboren op 26.01.2004 én hij weldegelijk een gezin vormt met vrouw en kind; Dat artikel 40bis Vreemdelingenwet slechts van toepassing is "onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen

aanspraak maken"; Dat verzoeker steeds recht op verblijf heeft gehad in België en alhier legaal is verbleven samen met zijn echtgenote; Dat verzoeker op vakantie is geweest naar India en bij terugkomst zijn echtgenote tijdelijk een andere woonst had betrokken; Dat de echtgenote van verzoeker thans opnieuw officieel staat ingeschreven en verzoeker en diens echtgenote opnieuw een feitelijk én juridisch gezin vormen; Dat uiteraard het feit dat verzoeker tijdelijk officieel op een ander adres (zijnde de echtelijke woonst) stond ingeschreven, geen afbreuk doet aan de gezinsband en het samenwonen/samenleven; Dat de loutere wijziging van woonstadres niet tot gevolg kan hebben dat de samenwoning tussen verzoeker en zijn echtgenote als onbestaande dient aanzien te worden; Dat verzoeker bovendien het recht heeft om zijn kind op regelmatige tijdstippen, duurzaam en frequent, te kunnen zien; Dat de bestreden beslissing dd. 07.07.2010 verzoeker een precair verblijfsrecht verschaft, waardoor dit recht wordt aangetast; Dat er aldus een duidelijke onverenigbaarheid is tussen enerzijds de aanwezigheid van vader, moeder en kind op Belgisch grondgebied en de beslissing dd. 07/07/2010; Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat artikel 8 EVRM direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt; Dat op basis van artikel 8 EVRM op basis van de gezinsbanden alhier weldegelijk een verblijfsrecht toekomt aan verzoeker van meer dan drie maanden; Dat immers elk kind het recht heeft zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd (artikel 7.1 Verdrag inzake rechten van het kind, New York, 20.11.1989, goedgekeurd door de Wet van 25.11.1991, B.S. 17.01.1992); Dat de band tussen een kind en verzoeker, zich op deugdelijke manier moet kunnen ontwikkelen en hiervoor juridische bescherming dient geboden te worden; Dat niet mag getornd worden aan het principe van de "eenheid van de familie"; Dat de definitieve Akte van de Conferentie van de gevolmachtigden die het Verdrag van Genève hebben aangenomen, uitdrukkelijk beveelt dat "de regeringen de noodzakelijke maatregelen dienen te nemen voor de bescherming van de vluchteling en in het bijzonder voor: het verzekeren van het behoud van de eenheid van de familie van de vluchteling, meer bepaald in het geval waarin het gezinshoofd de gewenste voorwaarden heeft vervuld voor zijn toelating in een land". Dat zulks in casu op verzoeker van toepassing is, temeer daar verzoeker gedurende jaar en dag legaal in het land heeft verbleven; Dat het niet gepast is om kinderen te scheiden van hun ouders conform de artikelen van het Kinderrechtenverdrag; Dat immers conform artikel 7.1 Kinderrechtenverdrag het kind in de mate van het mogelijke het recht heeft zijn twee ouders te kennen en te worden opgevoed door hen (artikel 7.1 Kinderrechtenverdrag); Een mogelijke verbreking van de familieband is duidelijk onevenredig in vergelijking met de nagestreefde doelstellingen (art. 3 en 8 E.V.R.M. en art. 3.1 Kinderrechtenverdrag); Dat hogervermelde middelen ernstig zijn en bijaldien het beroep om deze redenen ontvankelijk en gegrond is, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd;"

Verzoeker herhaalt het middel in de repliekmemorie.

2.1.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker in de toelichting bij zijn middel niet nader ingaat op de nochtans door hem opgeworpen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, is de opgeworpen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Overigens valt ook niet in te zien hoe verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op dit artikel, dat geen toepassing vindt inzake de procedure van gezinshereniging vervat in de artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet.

In de toelichting bij zijn middel stelt verzoeker dat hij weldegelijk een gezin vormt in België met zijn echtgenote en zoon, dat zijn echtgenote tijdelijk, toen hij op vakantie was, een andere woning had betrokken doch zij thans officieel weer bij elkaar staan ingeschreven, doch dat zulks geen afbreuk doet aan de gezinsband. Tevens meent hij het recht te hebben zijn kind op regelmatige tijdstippen te zien.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”

Verzoeker dient uiteraard te voldoen aan de wettelijke voorwaarde van gezamenlijke vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Zulke gemeenschappelijke vestiging vereist 'het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten', van een 'gezinscel', van een 'reële, echtelijke band', een 'levensgemeenschap'. Zoals afdoende blijkt uit het administratief dossier, heeft verzoeker naar aanleiding van het relatieonderzoek uitdrukkelijk aan de politie verklaard "dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote ". De toelichting die verzoeker thans weergeeft (dat hij op vakantie was en dat zijn echtgenote slechts tijdelijk elders verbleef) heeft hij nooit meegedeeld aan de politie, zodat hij zich hier thans niet ernstig kan op beroepen. Gelet op de beschikbare gegevens van het administratief dossier, heeft de gemachtigde geheel terecht geoordeeld om het verblijf aan verzoeker te weigeren. Verzoeker legt overigens geen enkel stuk voor tot staving van zijn beweringen dat de echtgenoten inmiddels weer zouden samenwonen. Evenmin maakt verzoeker op enigerlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde tot een oordeel is gekomen dat kennelijk onredelijk is, gelet op de beschikbare informatie. Indien verzoekers situatie zou veranderd zijn nadat het onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken reeds werd gevoerd, is het uiteraard aan verzoeker zelf om eventuele gewijzigde gegevens mee te delen.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 voor de Rechten van het Kind, volstaat de vaststelling dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE. M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen". T VR. 1994, (3). 12). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.). De weigering van verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

" IV.2. SCHENDING VAN ARTIKEL 43, 1 en 2° VREEMDELINGENWET.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verblijf van verzoeker wordt geweigerd door diens strafrechtelijke veroordeling nu "(...) heeft het economische leven aanzienlijke schade toegebracht." Terwijl artikel 43, 10 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de redenen niet mogen ingeroepen worden voor economische doeleinden; Dat een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, blijkt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde vormt en een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen; Dat op geen enkele ogenblik blijkt dat in hoofde van verzoeker de neiging zou bestaan dat hij het in het verleden getoonde gedrag in de toekomst zou handhaven; Dat verzoeker door zijn strafuitvoering heeft beseft dat dergelijke laakbare praktijken niet kunnen zodoende hij zich in de toekomst zal beteren; Dat aldus uit niets blijkt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde; Immers, alle door hem geleden schade zal vergoed worden zodoende de aangerichte schade wordt hersteld; Dat verzoeker een vast adres heeft, evenals heeft bijgedragen tot een economische activiteit in België, m.n. door het uitoefenen van een tewerkstelling; Ten bewijze hiervan maakt verzoeker het arbeidscontract voor onbepaalde duur dd. 11.05.2010 over waarbij hij wordt tewerkgesteld als kelner in een restaurant (...), gevestigd te 2060 Antwerpen aan de (...) (stuk 2)".

Verzoeker herhaalt het middel in de repliekmemorie.

2.2.2. Verzoeker betoogt dat strafrechtelijke feiten niet mogen ingeroepen worden voor economische doeleinden, niet blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en hij zich in de toekomst zal beteren, alsook alle aangerichte schade zal herstellen, en dat hij een vast adres heeft en gewerkt heeft.

Verzoekers ongestaafde beschouwingen doen geen afbreuk aan het desbetreffende motief van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde geoordeeld heeft dat gelet op "de nabijheid in tijd en de ernst van de feiten" verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker beperkt zich tot losse, ongestaafde beweringen.

Tot slot betoogt verzoeker dat het verblijf van de Unieburger conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet mag worden geweigerd om economische redenen. In casu wordt het verblijf geweigerd omwille van redenen van openbare orde en strafrechtelijke feiten. Het gegeven dat de strafbare feiten van aard waren 'het economische leven te schaden' maakt uiteraard niet dat het verblijf alsdan wordt geweigerd omwille van economische doeleinden. Verzoeker haalt twee totaal verschillende zaken door elkaar. Terwijl bovendien de verwijzing naar het 'economische leven' enkel een citaat uit het advies van het parket betreft, en de motieven van de weigering om reden van openbare orde reeds eerder in de bestreden beslissing worden toegelicht. Stellen dat het verblijf wordt geweigerd om 'economische redenen' is dan ook strijdig met de duidelijke motieven van de bestreden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC

